

העולם הרב בעריכת ילי ילי

מוזמנים משתתפים. אחד המשתתפים במדור זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל"י. הזוכה השבוע הוא משה בן-יעקב, תל-אביב.

האח של אחי

יעקב חורוב, שמתו-השער הלאומי, נכנס יום אחד לתנות וערך קניות. כאשר הוגש לו בסוף החשבון, נזכר חורוב לרעת כי אין לו די כסף מוסס לפרוע אותו. פנה חורוב לחנוני ואמר: "תראה, אתה יודע פי אני? אני חורוב. אולי תוכל לתת לי חלק מהקניות בהסחה". כאמור, חנוני, "ענה לו החנוני, "אתה רופא מאד לאחיה, אבל אני לא נותן שום דבר בהסחה" שעהו לויט, גבראל לחמן, תל-אביב

גמאל עבד אל-נאצר אינו מוכן להתר על זכויות צד לחם...
... זהו הצד השני של המטבע האמריקאי שקיבלנו עם הנסיגה.
★ ★ ★
מצרים הודיעה, כי ב-1959 תוכל כבר להפיק אנרגיה גרעינית...
... וב-1969 תצליח אולי להסל גם את הגרענות.
★ ★ ★
75 אלף מובטלים יעסקו בעבודות מיוחדות לקראת הססח...
... הא לחמא עניא.
★ ★ ★
עיתון לבנוני טען השבוע, כי אין בית במדינות ערב, בו אין מאוינים ל"קול ישראל"...
... אומרים, ששירות השידור עומד להביא עובדה זאת בדוגמה ומופת לאזרחי ישראל.

כדורגל בחורף

לאחר המשחק בין קבוצת אויפשט לבין מכבי חיפה, קלטתי את השיחה הבאה, שהתנהלה בין שני חובבי כדורגל מושבעים:
"שמעו סיכי זה חבדמן. למרות הנטש השוטף הוא טבב את השלולית והבקיע שער."
"לא נכון! את השער הוה הוא הבקיע כשהתחיל לרדת ברד."
"רגע רגע, אני לא סבין. או סתי נפל השער השלישי."
"כשנפסק הברד ונשבה רוח חזקה, עם טיפות גשם כאלה גדולות."
"כן, זה היה שער נהדר. חבל רק שהערפל הסתיר אותו צפת."
"איפה, אבל השער הרביעי היה ממש בזמבה."
"סתי זה היה בדיוק!"
"אתה לא זוכר? זה היה כששולץ התחלק, וכמעט טבע בשער."
"כן כן ואחר כך היה ברק ותיכף אחריו רעם עצום."
"נכון מאד."
"אבל הם פיספסו שער נהדר לפני הסוף."
"מתין כשהיה שבר ענני."
"בדיוק, בדיוק אז, כשהתחיל השספון."
"אך ההוגנאים הגלה דסקו את סכבי על יבשו!"
נתן בכרך, חיפה

סלח לי מר אבני האם מותר לי לשאול איפה למדת הנדסה?

מאגרות בית-הספר העברי

מהיום למחר

בבית הספר הריאלי בחיפה ישנו מורה לערבית בשם חבובה, המפורסם בעריותיו. יום אחד בא לכיתה תלמיד שגילה את ראשו. הראש המגולח שימש נושא לאיסוף הערות וצחוקים בשעת השיעור.
לבסוף יצא חבובה מכליו. "אני מזהיר אתך" צעק לתלמיד מגולח הראש. "שלא תעז לבוא מחר לשיעור שלי עם קרחת!"
משה בן-יעקב, תל-אביב

ראשי תיבות

יזהר סמילנסקי סיפר פעם:
בתקופה שבה שרר מחסור חמור במורים, וכל מי שהיתה לו תעודת-לידה התקבל להוראה, שיתפו אותו בחזרה שתפקידה היה לבחון את המועמדים, ובעיקר את המועמדות, לתפקידי הוראה.
יום אחד הופיעה בפני הוועדה נערה צעירה, שרצתה להיות מורה בישראל. שאלו אותה כמה שאלות בכל מיני ששחים, ולבסוף נשאלה אם היא יודעת מה פירוש התיבות תנ"ך?
"בטח שאני יודעת", ענתה הנערה, "רק שכחתי לרגע מה זה ה' שבהתחלה'."

פרשת הנעליים

בנימנסיה הרצליה היתה פעם מורה לאנגלית ושמה מינצמן. למורה זאת היה הרגל לחלוץ את נעליה מעל רגליה כשהיא יושבת ליד הקתדרה. יום אחד, אחרי שהלצה את נעליה, ניתן האות לפעולה. יושבי השורה הראשונה סחבו לאט לאט את הנעליים, אחת אחרי השנייה. הן עברו מיד ליד, ולבסוף הגיעו לשורה האחרונה, ליד החלון, ועפו חרש מבצע לחלון החוצה.
כשהסתים השיעור וגשמע קול הפעמון, החלו הרגליים לגשש אחרי נעליהן. אחר כך החלה המורה לשלוח מבטים גנובים אל מתחת לשולחן. לבסוף, כשהתברר למעלה מכל ספק שהנעליים נעלמו ואינן, פנתה המורה לכיתה ושאלה: "מדוע אינכם יוצאים להפסקה?" הכיתה, שדוקא באותו יום נשארה משוממה יושבת בדבקות רבה ליד השולחנות, השיבה במקלה: "לימדו אותנו שלא קמים לפני שהמורה קמה". "אין דבר", השיבה המורה, "הפעם אתם יכולים לקום". "לא", השיבו כולם, "זאת ההפסקה הגדולה, רוצים לאכול". ומיד הוציאו הכל את הכריכים מן הילקוטים והחלו סועדים בנחת את ליבם כשהם שולחים מבטים שלחים במורה.

אילמלי עבר באותו רגע השמש במסדרון, ואילמלי הודרו לרדת ולהביא למורה את נעליה מן החצר, מי יודע כמה היה העניין נגמר. בכל אופן, כל הכיתה בצוותה למחרת להביא את ההורים, כמוכן.
ע. רמי, תל-אביב

רפואה שלמה

סהוי בית-הספר לרפואה שליד ה-אוניברסיטה העברית:
מורים אומרים
★ "כשהיינו קטנים, התענינו בשדים מבחינה תזונתית. מאוחר יותר — מבחינה רומאנטית. הגיע הזמן להתעניין בהם מבחינה פאתולוגית."
★ "אתם יודעים מה זה בליטות? חבליטות זה עניין אופטי."
תלמידים אומרים
★ "במעבדה לאמבריולוגיה, אתה לומד מאין באת. במעבדה לאנאטומיה — לאן אתה הולך. ובראותך את ד"ר גיטלין אתה יודע לפני מי הנך עתיד לתת דין וחשבון."
★ "חוט השדרה זוהי עצם המורכבת מחוליות חוליות. על החוליה הראשונה יושב הראש ועל האחרונה יושב אני."
סטטוסקופ, עתון הסטודנט לרפואה

שעות לעולם צודק
22.00 — המגנה יוקר. (סעריב)
מרכיב דן, תל-אביב
חורה סדורה.
מחפש בת זוג מתאימה, למשרת נשואין. (סעריב)
יהודה ספיר, ביה"ס לקציניים, עכו
משרה מלאה, בלי תשלום שעות נוספות או עבודת לילה.
איש עשקים יודע. (הגוקר)
רויד שולץ, רמת-גן
עושק במסחר.
הסרס החרש, קצרת היום.
(ידיעות אחרונות)
רינה נחמני, חיפה
עם קיעורים וקיסורים.

כזבים לילקוט

זקם
בתקופה שבה העמדת-פנים-ל-שומר-סודות היתה חלק חשוב מאישיותו של כל בחור המכבד את עצמו, סיגל גרישה לעצמו מנהג עצום. בכל פעם שהיו שרי-אלים אותו: "גו, איך הולך לך?" הוא היה עונה: "אם אני אגיד לך, זה לא יהיה סוד."
נתן אלוני, בית-זרע
★ ★ ★
עופר בוויטמן
יום אחד ניגש עופר יהוד עם מוסה אל חייטמן, כדי לאכול גלידה. לפני שנכנסו, החליט עופר לביים על המקום הצגה קטנה. אחרי שנזכר עם מוסה, ניגש עופר למוכרת והתחיל לעשות העריות מזרות מאד, יהוד עם תנועותיו

דיים. מוסה הסביר למוכרת המבוהלת כי חברו הוא אילם, וכי הוא מבקש מנה גלידה. המוכרת הזדרזה להניש לעופר את מבוקשו, אולם הוא דחה את הגביע בהענייה גרבות והתחיל בסדרת תנועות חדשה. מוסה הסביר, שהוא רוצה לא חאגיל אלא פירות, ולא מנה קטנה אלא גדולה. המוכרת המבוהלת מילאה נביע חדש בערימה גדולה של גלידה, ובלבד להיפטר מההעויות המפסידות. עופר לקח מידיה את הגביע ואמר בקול צלול: "תודה רבה."
★ ★ ★
תורת האיגרוף
למרות ששטיבל נחשב למדריך ה-איגרוף המקצועי של הפלמ"ח, אף אחד עוד לא ראה אותו להתבוקס. כשהתברר היו מציקים לו בעניין זה, היה אומר: "תוביטו, ילודים. אצלי הריאגנוזה היא כזאת: מותי שאחרים מרימים יודיים — אוני מרים רוגליים. בורור?"
בסתנה גנניע